

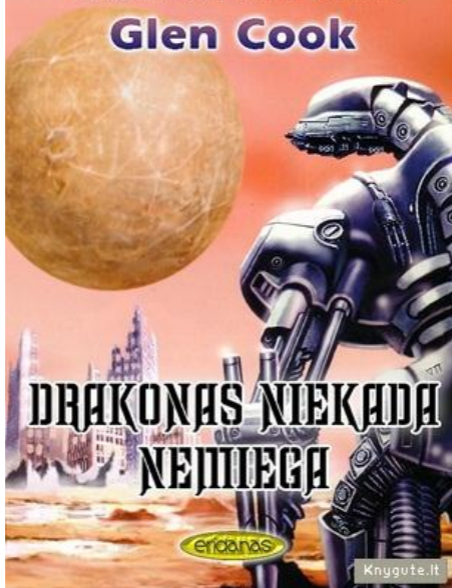

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Neprilygstamasis "Juodosios Gvardijos" autorius

Glen Cook

Glen Cook

DRAKONAS NIEKADA NEMIEGA

Mokslinis fantastinis romanas

Išplitusi Visatoje žmonių civilizacija saugo savo įvestą Kanono tvarką visais įmanomais būdais. Ypač efektyvūs yra supergalingi laivai Sargai, tinkantys naikinti tiek maištininkų miestus, tiek Kanono kosmosan retsykais mėginančius prasiveržti Išorinius.

Tačiau kiekvienoje civilizacijoje pasitaiko išdavikų. Simonas Tregeseras sumanė sutriuškinti Kanoną ir, padedamas svetimievių rasės, sukūrė idealų išdavystės planą...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
349 tomas. Serija įkurta 1990m.

Glen Cook

THE DRAGON NEVER SLEEPS

New York, Warner Books, 1989

Copyright © by Glen Cook, 1988

Cover art copyright © Max Bertolini, 2005

Vertimas į lietuvių kalbą leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Jis guli ant savųjų lobių pavydo ir pykčio kupina širdimi. Netikėk, kad siaubūno galvą nusvarino miegas, jei jo akys užmerktos. Drakonas niekada nemiega.

**Iš Kezo Maefelio pašnekesio su
Siaubu Spindinguoju**

1

Sargas: "Džemina-7"

Poilsio stotyje "Trojėnas L-5" greta Džeksonikos-3

3681-ųjų laivo metų lapkričio 23, 43-ieji Sudievintojo Kolo Marmigaus metai.

Diktatai: Sudievintasis Anzeilas Ronigosas, dikt.12

Karvedys: Hanaveras Streitai, dikt.1

Parengtis: Žalioji-trys

Karinė įgula: miega [0,003 sekcijos budį]

Stebėjimo režimas: Pasyvus

Stebėtojų salėje tvyrojo tylą. Elektronikos kuždesiai kėlė snaudulį. Budėtojai iš paskutiniųjų stengėsi neužmigti. Tarp jų patylom slampinėjo trečiasis vachmistras pliaukšėdamas per pečius geltonu šmaikščiu.

Vachmistras žmones bakino ne itin energingai. Karvedys dar nepasirodė iš savo kajutės. Buvo anksti. Pernelyg jau įsitraukęs į paskutinąją intrigėlę.

Nė vienas Sudievintasis nežvelgė iš ekranų. Jau ištisus laivo metus viešpatavo ramybė.

Din! Tylus skambutis išjudino visus. Trečiasis vachmistras patraukė prie garso šaltinio, jam mažumėlę linko kojos.

Tokie buvo laikai. Įprastinės rutinos apsuptyje kiekvienas nusileidimas priversdavo širdį smarkiau plakti.

Ekrane pasirodė kaip visuomet grėsmingas Sudievintojo Taligoso Mundto veidas.

- Kas ten nutiko, nusileidimų detektoriau?

- Nuo Voratinklio atsiskyrė treveleris, meistrė.

Vachmistras pažvelgė į salės centrą. Ten įsijungė visi reikiami displėjai. Pulsavo slaptažodžio paklausimo ir atsišaukimo programa. Sudievintasis Taligosas Mundtas dingo.

Įdomu, kaip jautiesi būdamas gyva laivo dailimi?

Paprasčiausio smalsumo sužadintas klausimas. Jis dar jaunas. Tik seniai pradeda mąstyti apie nemirtingumą.

Ant sienos įsižiebė duomenys iš nusileidimo šliuzo, impulsai perbėgo iš viršaus į apačią ir iš dešinės į kairę:

“Šlovės ieškotojas”, Šoloto Namai, vyksta iš V. Ortikos iki D. Vaunijos per P. Džeksoniką: mišrus krovinytis ir keleiviai. Krovinio perkėlimas ir keleivių persodinimas numatytas P. Džeksonikoje-3B, duomenys pateikiami.

Rutina. Keleivių sąrašas - jei kartais koks nors ieškomas tipas buvo toks kvailas ir skrido nepasikeitęs identiškumo.

- Meistre! Gavau pavojaus signalą!

- Paversk garsiniu! Parengtis Geltonoji-trys!

Visame Sarge žalias švieseles pakeitė geltonos ir sumirkčiojo.

Pranešimas:

“...Džemina, pas mus įvyko nesankcionuotas gelbėjimosi modulio paleidimas...”

- Parengtis Geltonoji-vienas! - užriaumojo vachmistras. - Iškviešti Karvedį! Gautą informaciją perduoti deramiems poskyriams!

“...nežinome, ar viduje kas nors yra...”

- Paieška! Surasti modulį!

- Mes jį suradome, vachmistre.

- Laikykit! Sekimas ir zondavimas! - Ir prisimindamas viršuje esančius ekranus vachmist-

ras pridūrė: - Duomenis - ant sienos! Kad iki Karvedžio pasirodymo viskas būtų parengta!

Visoje "Džeminoje-7" budėtojai pasiruošė bet kokiam darbui, kokio gali būti pareikalauta iš Sargo.

- Meistre! Sučiupimas ir sekimas įvykdytas. Modulis valdomas. Sprendžiant iš trajektorijos, paskirties punktas yra netoli Šoloto Varagonos.

O argi P. Džeksonikoje yra kitas miestas?

- Zondavimo duomenys?

- Kol kas nėra, meistre.

- Duomenis apie tikslą - į mūšio valdymo centrą. Impulsinį pranešimą Kanono įgulai Varagonoje. Pasiruošti užkirsti kelią uždraustam nusileidimui.

Viršuje atgijo pusė ekranų, bet Sudievintieji tylėjo. Vis dėlto vachmistras jautėsi privalęs pademonstruoti kumščio tvirtumą.

- Zondavimas! Kiek dar laiko jums reikia?

- Vyksta pirmasis suartėjimas, meistre... štai!

Vienas biologinės gyvybės atstovas. Dirbtinės arba nehumanoidinės.

Vachmistras susimąstė. Jo visai nežavėjo galima vadovybės reakcija į įsakymą pažadinti visą laivą.

- Parengtis Raudonoji-tryš!

Vachmistras pliaukštelėjo sau šmaikščiu per delną, paskui dar kartą, stipriau.

Sustugo sirenos. Sutirtėjo deniai bei pertvaros. Orą užpildė šiugždesiai ir šnarėjimas, tapo vėsiau - ramųjį cirkuliacijos režimą pakeitė karinis. Jau ir taip blausi šviesa užgeso - galios prireikė kovinių ekranų generatoriams. Triukšmas sustiprėjo - paprastai tylūs stebėtojai balsu perdavinėjo informaciją kaimynams.

Pasigirdo gausmas, nuo kurio sutirtėjo kaukai, kai įsijungė tolinojo kosmoso režimas, ir Voratinklio šulinių trauka išsijungė.

Trečiasis Vachmistras atsiduso, susiglostė kaštoninius plaukus ir pasitaisė chaki spalvos uniformą - tokią dėvėjo visa vadinamoji operacijų įgula. Jis pasiekė savųjų įgaliojimų ribą.

Ant sienos sumirgėjo informacija iš Šoloto namų trevelerio, pranešanti apie sąlygas Voratinklyje. Anot pranešimo, perėjimas įvyko be ypatingų incidentų.

Į stebėjimo salą įžengė nepriekaištingą juodą pasidabruotą Karinės įgulos uniformą vilkintis Karvedys Hanaveras Streitas, Diktatas.

Ledi Vidurnaktė plaukė per amžinąją Žemutinio Merod Skenės Miesto tamsą, aukšta ir žėrinti tarsi iš aukso nukaltas perregimas lapelis. Levandų spalvos akys nerimastingai bėgiojo nuo vieno tamsos telkinio prie kito. Ant dailaus, trapaus, išblyškusio veido ištryško prakaito karoliukai. Laibos baltos rankos virpėjo lyg persigandę kolibriai. Išgirdusi šnaresį iš šešėlio gilumos ji karštligiškai prisi-spaudė rankas prie krūtinės ir stipriau apsiglėbė save tirtančiais sparnais. Paskutinį įprasto šilkinio jų mirguliavimo atspindį paslėpė švininis šešėlis.

Čia, apačioje, buvo karšta ir drėgna, trenkė puvimu ir glitėsiais, tamsa ir mirtimi, o kartais šnerves nutvilkydavo tvankus oras kaip džiunglėse. Iš po kojų į šalis spruko smulkmė.

Vidurnaktė bijojo.

Ir toji baimė tapo nauju jausmu, kuris nebuvo įtrauktas į jos projektą. Ji sukurta aukštuomenės salonams. Baimės dar reikėjo išmokti.

Ledi Vidurnaktė mėgo išbandyti naujus įspūdžius. Tačiau baimė jai nepatiko. Iš baimės sparnai prarasdavo spalvas. Baimė griaužė vidurius lyg sarkoma. Išvaikydavo miegus ir atimdavo apetitą. Toji galvažudė sudraskyda-

vo į skutelius plevenančio šokio ritmą. Raumenis paversdavo skaudančiais mazgais.

- Kvaiša, - šnipštelėjo ji sau angelišku balsu.
- Juk tu Neliečiamoji, - ji persibraukė ranka per suknelės šilką, plonytį tarytum pati vaizduotė.
- Tavęs gi negalima paliesti.

Baimė nesitraukė.

Iš dar tirštesnės tamsos sklido spragsėjimas ir džeržgesys. Iš paskos slinko persekiotojai. Pamišę, pikti padarai, klaidos ir atmatos, iki šiol ribojantys savo plėšikavimą juodžiausios nakties valandomis. Vidurnaktė jautė vertinančių jų akių žvilgsnį.

Padarai vis labiau ir labiau įžūlėjo.

Prie orlaidės, vedančios į tikslą, Vidurnaktė sustojo. Angos tylą baugino dar labiau nei persekiojantis džeržgesys bei girgždėjimas. Ji nenorėjo eiti. Tačiau padarai už nugaros ir toliau patys save kurstė.

Angoje kažkas sujudėjo.

Išgąstis išspaudė iš Vidurnaktės gerklės melodingą aiktelėjimą.

Ją apgaubė tamsus siaubas, užpildydamas tuščiavidurius kaulus skysto azoto šalčiu. Tačiau ji atpažino šešėlį ir vėl pajuto apgaubiančią šilumą.

- Gintarine Siela!

Šešėlis pakeitė formą tapdamas atėjūnu iš košmaro ir prašvilpė pro šalį. Spragsėjimas bei inkštimas, krebždesys, klykavimas ir į grindinį besitrinančių žvynų čežėjimas - viskas kaipmat nutilo tolumoje. Ledi Vidurnaktė įskriejo pro apglaumijusią landą, pro duris - į ryškiai apšviestą kambarį. Ten ją virpančią sugriebė galingos Šarvo rankos.

Tik apimus pašėlusiai besidaužančiai širdžiai ir atslūgus drebuliui Vidurnaktė suvokė, kaip keista, kai tave laiko ant rankų ir ramina gerokai mažesnio ūgio padaras.

Vidurnaktė, nors ir neišpasakytai keista, vis dėlto buvo žmogus. Šarvas - ne.

Bičiulis buvo metro septyniasdešimties penkių centimetrų ūgio ir metro pločio. Svėrė šimtą dvidešimt penkis kilogramus ir neturėjo nė gramo riebalų. Odos struktūra ir spalva priminė gyvatės žvynus, o kūno forma mažumėlę panėšėjo į vėžlio. Tačiau nieku gyvu negalėjai jo pavadinti lėtapėdžiu ar nerangiu. Šarvas judėjo kaip katė.

Į kambarį įplaukė jau įgavusi žmogaus formą Gintarinė Siela, įsisupusi į perregimą auksinį brokatą. Ši didinga figūra buvo pusmetriu

aukštesnė už Vidurnaktę. Įėjusioji skleidė nebylų psioninį perspėjimą: "Jie darosi vis įžūlesni".

- Beprotybė, - it fleita cyptelėjo Vidurnaktė. - Visa tai plinta. Jau ir Viršutinis Miestas, ir net Aukščiausiasis Miestas jaučia pikta lemiantį alsavimą.

Šitaip praėjusį sykį sakė Šarvas. Pati Vidurnaktė apie tokius dalykus negalvodavo.

- Ar jie išsiuntė kurjerį? - paklausė Šarvas.

- Taip. Šoloto treveleriu. Apsimetusį vaiku aristokratu iš Aukščiausiojo F.M'Kartikos-5 Miesto.

- Taigi užkratas ėmė plisti iš vieno pasaulio į kitą. Tikri kvailiai. Kur skrenda treveleris?

- Į P. Džeksoniką.

Šarvas įsitaisė krėsle - labai nedidelis padaras, turint omeny mirtiną masę. Truktelėjo naminio audimo marškinių sagą.

- Taigi. Pernelyg kvailas dalykėlis, kad būtų verta išmėginti - Džeksonika-3. Ten vis dar galioja Draudimas.

Šarvas visuomet turėjo informacijos visus tuos stebindamas. Iš kur galėjo visa tai žinoti, įkalintas Žemutiniame Merod Skenės Mieste?

Jis pažvelgė į akis Vidurnaktei.

- Atsakymo neteks ilgai laukti, jeigu jis pamėgins patekti į Šoloto Varagoną, - Šarvas akimirksniui primerkė driežo akis - netgi ne primerkė, kadangi turėjo tik perregimas membranas. - Dieve, padėk Konkordui. Kvailių niekas neišgelbės. Ledi, mums dabar teks patiems pagalvoti apie save.

“Ar Konkordas neturi jokių šansų?” - paklausė Gintarinė Siela. Tik šios minties krašteliu užkliudė Vidurnaktę, tačiau galvoje suūžė. Gintarinė Siela niekada į nieką nesikreipdavo. Tiesiog parblokšdavo.

- Nė vieno, - atsakė Šarvas. - Tasai maištas - kortų namelis. Tokie statomi mažų mažiausiai kas viena žmonių karta. Aš jau mačiau bent šimtą. Ilgai nesitęsia. Enherenraatas nė metų netvėrė, o ruošiamas buvo penkis šimtmečius, - paskui patylėjo ir pridūrė nelaukdamas atsakymo: - Kiek metų laivams Sargams? Jie buvo seni, dar kai aš buvau jaunas. Kartais man atrodo, kad žvaigždės už juos jaunesnės, o Sargai jau sukurti seni, klastingi, pragaištingi ir niekada nepasitaikė tokios akimirkos, kad jie nebūtų nenugalimi.

Niekas nežinojo, kiek iš tiesų metų Šarvui. Jis pats nesakė. Gyvavo toks pokštas, esą Žemu-

tinis Miestas pastatytas aplink jį.

O Šarvas apskritai retai kalbėdavo apie Šarvą. Iš kur jis atkeliavo? Kas jis toks? Paskutinis V. Ortikos-4 čiabuvis? Dykumoje kur ne kur riogsojo griuvėsiai. Bet vargu ar jis priklausė pirmtakų rasei. Tiek niekas negyvena.

Dirbtinė būtybė, biorobotas? Kaip ledi Vidurnaktė? Sukurtas laboratorijoje nežinomu tikslu, kurį pats užmiršo? Žemutinio Miesto lūšnose knibždėte knibždėjo biorobotų, pergyvenusių savo pačių naudingumą. Ir projektavimo klaidų. Uolūs dirbtinės gyvybės kūrėjai retai kada likviduodavo savo klaidas. Paprasčiausiai išmesdavo. Kai kurios būdavo siaubingos. Kitos mokėdavo daugintis.

O jeigu ne biorobotas, tuomet kas jis? Ateivis iš kitos planetos, pasimetęs, prikaustytas prie svetimo pasaulio, toli nuo namų?

Pastaroji teorija buvo populiari.

Šarvas nieko nekalbėdavo apie save tiesiogiai, bet kartais Žemutinio Miesto gatvėse porindavo įvairias istorijas. Tik patiems jauniausiems. Jose įsikūnydavo vaikiškos svajonės, skambėdavo žvaigždžių lakūnų dainos, Voratinkliu skverbdavosi didingi laivai. Sekdavo pasakas apie šiltus pasaulius ir tolimes saules,

apie tautas, kurių neregėjo nė vienas Žemutinio Miesto gyventojas, apie didžiąją liepsną, įsiplieskiančią tarp žvaigždžių, kai užverda įnirtingas mūšis tarp dviejų laivų. Galbūt jis kalbėjo apie Enherenraato katastrofą. O gal - apie kitą karą, dar tolimesnį erdvės ir laiko atžvilgiu. Dainas apie tolimus karus jis traukdavo jausmo šešėlio nuspalvintu balsu, kas piršdavo mintį, jog galbūt regėjo juos pats, tarytum jis - vienas iš tų, kurių daliai po šių mūsų teko tik sudužusios svajonės.

Šarvas pertraukė užsitęsusią tylą:

- Jeigu pasiuntinys pamėgins perduoti pranešimą į Šoloto Varagoną, bus sučiuptas. Šoloto įgula pasiųs impulsą į P. Džeksonikos stotį. Kiekvienas iškeliaujantis treveleris perduos žinią Sargams. Ir dar neatvykę čionai jie išmėsinsės kurjerio smegenis iki paskutinės sinapsės. O tuomet uosdami jo pėdsakus patrauks atgal. Pirmoji stotelė - Merod Skenė.

- Ar tikrai bus taip blogai? - nuskambėjo ledi Vidurnaktės trelė.

- Cha! Dar blogiau, nei tu gali įsivaizduoti....